

РЕШЕНИЕ

№ 787

гр. София, 13.02.2015 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 26.01.2015 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **8792** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на адв. С. Р., като пълномощник на Н. Г., гражданка на Република Т., срещу ЗАПОВЕД №467/05.08.2014г. на председателя на ДЪРЖАВНАТА АГЕНЦИЯ ЗА Б. В ЧУЖБИНА. С процесния административен акт е отказано удостоверяването на български произход на Н. Г. (Н. Т. Т.), [дата на раждане] в [населено място] (Т.), РБългария, гражданка на Р..

В жалбата са изложени доводи за недействителност на оспорвания административен акт, като постановен при допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила и в противоречие с материално-правните норми и с целта на закона. Жалбоподателката поддържа, че административният орган неправилно е приложил разпоредбите на чл.8 и чл.26 от Закона за българското гражданство (ЗБГр.), тъй като посочените разпоредби са относими към производството по придобиване и/или възстановяване на българско гражданство, а в процесния случай административният орган е следвало да установи и удостовери българския й произход. Поддържа, че ответникът неправилно е възприел в оспорваната Заповед, че с факта на изселването се изгубва не само политическата връзка на лицата (изселници) със страната на раждането, но и връзката на произхода. Твърди, че произходът се определя от раждането и се свързва с кръвната връзка и с родната земя и остава неизменен през цялото време. Счита, че актът за раждане е документът удостоверяващ българския й произход и от друга страна претендира, че

последният не е идентичен със самоопределението за етнически произход. Моли съда да прогласи за нищожна Заповед №467/05.08.2014г. на председателя на Държавната агенция за българите в чужбина (Д.) или евентуално да я отмени като незаконосъобразна и да върне преписката на административния орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Претендира да й бъдат възстановени направените разноски по водене на делото.

Ответникът – ПРЕДСЕДАТЕЛ на Държавната агенция за българите в чужбина, оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител поддържа, че Заповед №467/05.08.2014г. е законосъобразен административен акт и не са налице сочените основания за отмяна. Претендира за разноски.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателката Г. е [дата на раждане] в [населено място] от родители – български граждани. Това обстоятелство се установява с приет по делото Акт за раждане №593/02.06.1949г., съставен от Народен съвет – [населено място]. Следователно Н. Г. (с рождено име Н. Т. Т.) е български гражданин по произхождение по смисъла на приложимата норма на чл.1 от ЗБГр. (обн. ДВ, бр.70/26.03.1948г., отм. ДВ, бр.79/11.10.1968г.).

Не е спорно между страните, че през 1971г. жалбоподателката и родителите й са се изселили в Р. на основание Спогодбата между Н. република България (НРБ) и Р. за изселване, обн. ДВ бр.82/ 21.10.1969г. С Решение №7/5580 от 27.12.1972г. Н. Т. (сега Г.) е приела турско гражданство, каквото има и към настоящия момент. Тези обстоятелства се установяват с приетите по делото писмени доказателства: Удостоверение изх. №70330/04.08.2011г. на Министерството на вътрешните работи на Р., Дирекция „Гражданство и население“ (заверен превод на български език); Изселнически паспорт №1122/28.07.1970г.; Изходна виза №155269 и виза №3147/04.10.1971г.; Препис – извлечение от гражданските регистри на област Т., [община], кв. С., том 11, семейство: 413 (заверен превод на български език). При тези факти и на основание приложимата разпоредба на чл.16, ал.2 ЗБГр. (обн. ДВ, бр.79/11.10.1968г., отм. ДВ, бр.136/18.11.1998г.) следва да се приеме, че с акта на изселването си жалбоподателката е загубила българското си гражданство.

Административното производство е образувано по Заявление – формуляр с вх. №7095/21.05.2012г. с което жалбоподателката е сезирала председателя на Д. с искане да й бъде издадено Удостоверение за български произход, което да й послужи за придобиване на българско гражданство. Към заявлението са приложени съответни писмени документи, целящи да установят българския произход на Н. Г..

Производството приключва с постановяване на оспорваната Заповед №467/05.08.2014г.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.3 АПК – волеизявление за отказ да се издаде документ от значение за признаване и упражняване на права. С оспорваната Заповед непосредствено се засяга законен интерес на жалбоподателката да придобие, респективно да възстанови българско гражданство по реда и при специалните условия на чл.15, ал.1 или чл.26, ал.2 ЗБГр.,

поради което и настоящият състав приема, че по силата на чл.120 от Конституцията на РБългария актът подлежи на съдебен контрол за законосъобразност.

Процесната Заповед е била редовно съобщена на жалбоподателката на 12.08.2014г., видно от отбелязването на последна страница. Жалбата е подадена по пощата с разписка №008450/Р. на 26.08.2014г. – в преклузивния срок за оспорване по чл.149, ал.1 АПК.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателката доводи за недействителност и извърши проверка на оспорвания акт, на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи.

Заповед №467/05.08.2014г. е издадена от компетентен административен орган, в кръга на правомощията му, установени в чл.15, ал.2 ЗБГр. във вр. с чл.4, ал.1 и ал.2 от У. правилник на Д. (обн. ДВ, бр.77/19.09.2006г.).

Актът е в предписаната от закона форма и при постановяването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила. Съдът споделя разбирането, че нарушението на процесуалните правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган и до отмяна водят само нарушения, които, ако не бяха допуснати, би могло да се стигне и до друго решение на поставения пред него въпрос. Решаващият състав на съда приема, че процесната Заповед е съответна на приложимите материалноправни норми и на целта на закона.

Редът и условията за придобиване на българско гражданство по натурализация (от пълнолетни лица, чужденци) са императивно уредени в чл.12 – чл.19 ЗБГр. Според разпоредбата на чл.15, ал.1 лице, което не е български гражданин, може да придобие българско гражданство по натурализация, без да са налице условията по чл.12, ал.1, т.2, 4, 5 и 6, ако отговаря на едно от следните изисквания: 1) да е от български произход; 2) да е синовен от български гражданин при условията на пълно осиновяване; 3) единият му родител да е български гражданин или е починал като български гражданин. В ал.2 на чл.15 е установено, че в производството по придобиване на българско гражданство по натурализация с молбата за придобиване на българско гражданство се представя и удостоверение за български произход, издадено от Държавната агенция за българите в чужбина. В удостоверението се посочват данните, въз основа на които е установен българският произход. Установяване на български произход се изисква и в хипотезата на чл.26, ал.2 ЗБГр. за възстановяване на българското гражданство на лице, което е било освободено от него.

Според определението, дадено в §2, т.1 от Допълнителните разпоредби на ЗБГр. "лице от български произход" е лице, на което поне единият възходящ е българин. От смисловото и граматическо тълкуване на нормата следва, че за удостоверяване на български произход е необходимо да е налице директна връзка с възходящ от 1 степен, от който лицето да произхожда пряко и който към датата на подаване на заявлението да е българин – т.е. да е от българска народност, чийто майчин език е български. В процесния случай е безспорно установено с приетото по делото Препис – извлечение от гражданските регистри на област Т., [община], че към датата на смъртта си, съответно 10.10.2000г. и 17.11.2004г., родителите на жалбоподателката – Т. Т. И. и К. Иззет И., са били турски граждани и не са българи по народност. Макар родителите на жалбоподателката да са били български граждани към момента на

раждането ѝ, впоследствие те по собствена воля и по силата на чл.16, ал.2 ЗБГр. (обн. ДВ, бр.79/1968г., отм. ДВ, бр.136/1998г.) са изгубили българското си гражданство, както и самата жалбоподателка, която като пълнолетна е придобила турско гражданство.

При тези факти законосъобразен е изводът на административния орган, че по отношение на Н. Г. не е установен български произход и е отказано удостоверяване на такъв, съгласно чл.15, ал.2 ЗБГр.

По изложените доводи настоящият състав приема, че Заповед №467/05.08.2014г. е законосъобразен административен акт и като такъв не подлежи на отмяна.

Предвид изхода на правния спор и на основание чл.143, ал.4 АПК и чл.8 във вр. чл.7, ал.1, т.4 от Наредба №1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, на ответника се дължат разноски, в размер на 300 (триста) лева.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, ВТОРО ОТДЕЛЕНИЕ, 25^{-ти} състав

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Г., гражданка на Република Т., срещу ЗАПОВЕД №467/05.08.2014г. на председателя на Държавната агенция за българите в чужбина.

ОСЪЖДА Н. Г., гражданка на Република Т., със съдебен адрес – 1000 С., [улица], [жилищен адрес]0, да заплати на Държавната агенция за българите в чужбина, представлявана от председателя, с адрес: 1000 С., [улица], сумата от 300 (триста) лева – разноски по адм. дело №8792/2014г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на РБългария в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова